

Dicsőség

menyei magányod felett

háborogsz felhők és

tengermélyek örökös viharában

sodródni az árral

véres bárányaid kiáltása

a szennyes vizeken

Pillangó

kéklő horizont

fénycsővén száll koromtól

szennyes szárnyakon

pillangó röptű

levél levélre hullva

haldoklik a nyár

Magány

őszi füst kavargó

lúdbőrös füzek fölött

árván lengnek a nyirkos lombok

az ártéren fenyő-homlok

nyálkától szennyesen...

hull a levél, egyre hull

ősz ízét a táj beissza

könnyeid esőjét égi szemével

keserűn sírja vissza

Szempár

A csöndek virág-illatára

bont rügyet a téli-pára.

Egek kék-habjában fürdik

az álmos látókör itt.

A táj fénylő víz-gyöngyeit

magába nyeli a szennyes pirkadat.

Füst hályogzik át az ég alatt...

– Szótlan ajkadon a tűz

világot sodor a földbe –

De szempárod fénye szikra-tükörből

szemfényem tükrét szikrázza föl.

Csak a rózsa veszi el a szirmait,

a szírom a rózsát sohasem.